

ment med andre Dele af vort Land, og det Dele, som ikke behøve at ligge saa fjernt, men som kunde ligge midt i Landet — det kunde endog være Dele af Landet, som det ærede Medlem kjender særlig godt —, saa kunde det nok være, at Experimentet vilde føre til samme Resultat: Det betaler sig ikke at beholde disse Dele, thi de kunne ikke bære deres egne Udgifter. Jeg tror, at man absolut maa fastholde, at det er Statens Forpligtelse at gjøre, hvad den fornaar, for at opretholde Statshøjheden paa ethvert Territorium, der tilhører den, og for at bevare Ro og Orden og Sikkerheden for Liv og Eiendom paa ethvert Territorium, der hører til Staten. Det er en Pligt, som Staten ikke kan vise fra sig dermed, at den for endel Aar siden har troet at gaae, foruden sig selv, ogsaa vedkommende Landsdel ved at træffe en Ordning, hvorefter denne Del havde Lov til selv at oppebære sine Statsindtægter, mod at den saa havde at afholde Statsudgifterne. — Jeg vil nødig have de Udtalelser, jeg før fremsatte om Produktionsforholdene paa St. Croix, opfattede saaledes, at jeg vilde garantere for, at Sukkerdyrkingen overhovedet vilde betale sig paa St. Croix og altsaa kunde bære Den i økonomisk Forstand. Der er udtalt en Lov til i saa Henseende af det ærede Medlem for 2den Kreds, og den er ogsaa kommen til orde andetsteds. Jeg vil nødig have mine tidligere Udtalelser misforstaaede, og skal derfor gjentage, at jeg tror, at det første Forsøg med Jællesukkerforgerier vil vise sig heldigt, og at den Modgang, det har haft, maa regnes til Børnesygdommene, og jeg haaber, at det nu vil vise sig, at Foretagendet var godt; men det ærede Medlem for 2den Kreds har fuldstændig Ret i, at endog det med Hensyn til sin Virksomhed bedst ledede Fabrik bliver omsonst, naar man ikke har Naamateriale til Fabrikken. Men selv om St. Croix er dødsdømt som sukkerproducerende Land, ser jeg ikke rettere, end at man ligesuldt herhjemmesfra maa træffe Foranstaltninger til at bevare den lovlige Tilstand paa Den. Selv om Befolkningen ikke længere derude lønnende kan beskæftige sig med Sukkeravl, men maa søge en anden lønnende Anvendelse for sin Tid, sine Kræfter og sin Jord, saa bliver Forholdet jo dog nøiagtig det samme, at Bevarelsen af Ro og Orden derude er nødvendig, og at, naar Mletten selv ikke fornaar dette, saa kan det ikke tage Pligten bort for os til at sørge derfor. At abandonnere Derne og stryge Dannebrog og saa lade Forholdene udvikle sig, som de ville derude, tror jeg dog ikke, Nogen for Alvor kan ville. Det vilde i mine Tanker være en saadan Ydmygelse for os, større end nogen, der endnu er overgaaet os, om vi skulde effære os ude af Stand til at opretholde Ro og Orden paa en Mlet som denne derude, om det skulde være over vore Kræfter, og det vilde være det Æneste, der

kunde berettige os til at undlade det (N. Kas-mussen: Maa jeg bede om Ordet?). Vel sandt, Beboerne derude ere kun for en ringe Del af samme Race, end lige af samme Nationalitet, som vi herhjemme; men derfor ere de ligesuldt danske Underaatter, derfor have de ligesuldt Krav som andre danske Underaatter paa Beskyttelse af den danske Stat. Jeg ser derfor ikke rettere, end at det, at stryge Dannebrog, borttage Tegnet paa, at Derne ere danske, ere under dansk Beskyttelse, vilde være en saadan Ydmygelse for os som ingen, vi endnu have oplevet, idet den vilde udgaa fra os selv. Det ærede Medlem ligeoverfor (Clausager) antydede, at det kunde være ønskeligt at afhænde Derne, altsaa bringe dem fra dansk Statshøjhed under en anden Stats Højhed, bringe dem fra den danske Stats Beskyttelse under en anden Stats Beskyttelse. I den Anledning vil jeg kun erindre om, at der altid til en Handel skal Ro og i visse Tilfælde ogsaa Tre, idet det ikke er sjældent, at en Ærdie mener sig at være i den Grad interesseret i Handelen mellem de To, at den i Virkeligheden kun kan ske, naar ogsaa den Ærdie for sit Vedkommende Intet indvender derimod. Det vilde have været kjært for Mange — ikke for Alle —, om den Overdragelse af Derne, der var Tale om for en halv Snegs Aar siden eller mere, var gaaet i Lave, og jeg kan forsikre det ærede Medlem, at en saadan Overdragelse, om den var sket, vilde have været en ganske overordentlig stor Fordel og Vættelse for den Minister, i hvis — jeg fristes til at sige — ulykkelige Lod det er faldet at have de vestindiske Anliggender under sig.

André: Jeg kan fuldstændig forstaa den Barne, hvormed den høitærede Finanzminister søger at hævde sin Anskuelse; men jeg føler mig dog foranlediget til at nedlægge paa min og vistnok Fleres Begne en Protest imod en enkelt eller maatte nogle enkelte Ytringer, som han i Foredragets Barne har ladet sig henvise til at bruge. Naar han saaledes med stærk Betonning sagde, at Vestindien var Danmark og vi vare Danmark, er det en Ytring, der ikke bør gaa upaatakt hen. Det erindres jo vel — og den ærede Minister kom selv tilbage dertil —, at det ikke er længe siden, at vi selv have været i Begreb med at sælge denne Del af Danmark; men jeg tror ikke, nogen Dansk vilde tænke paa at sælge nogen Del af det virkelige Danmark. Det maa ogsaa erindres, at hvor Meget man end vil hævde, at det er danske Underaatter, er den overveieende Del Negre. Det er dog Noget, der for den danske Følelse ikke ganske kan slaas sammen med at være danske Underaatter i Danmark. Der er en anden Ytring, som jeg ogsaa vil gjøre en Indsigelse imod. Den ærede Finanzminister har gjentagende fremhævet, at det vilde være et besynderligt og misligt Experiment,